

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **stěžovatele: H. A A M.,** zastoupen Mgr. Kryštofem Mannem, advokátem, se sídlem Maiselova 15, Praha 1, a **dalšího účastníka: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2004, č. j. 46 Az 693/2003 - 71,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 18. 6. 2003, č. j. OAM - 9675/VL - 11 - P06 - 2001, nebyl žalobci udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Zároveň žalovaný rozhodl, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona. Správní orgán rovněž uvedl, že v průběhu správního řízení bylo prokázáno, že bezprostředním důvodem žádosti o udělení azylu je válka v zemi původu a všechny průvodní jevy s ní spojené, a dále strach o vlastní život, který je důsledkem obecné situace na územích spravovaných palestinskou samosprávou. A dále správní orgán poukázal na skutečnost, že žadatel o azyl přicestoval do České republiky za účelem podnikání.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu, kterou napadl rozhodnutí správního orgánu v celém rozsahu výroku o neudělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a o nevztažení překážky vycestování podle § 91 téhož zákona. Žalobce namítl porušení ustanovení § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (správní řád), neboť žalovaný nezjistil úplně a přesně skutečný stav věci a nesprávně posoudil důvody, které uvedl v žádosti o udělení azylu. Uvedl, že se domnívá, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 a dále z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, resp. podmínky pro vztažení překážky vycestování podle § 91 citovaného zákona.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Praze rozsudkem č. j. 46 Az 693/2004 - 71 ze dne 22. 7. 2004 tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobcem uplatněné důvody nelze podřadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze azyl udělit a žalobce tak nesplnil zákonné podmínky pro jeho přiznání a rovněž nebyly shledány žádné překážky vycestování do země původu.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Praze podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) dne 24. 8. 2004 kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Rozsudek byl žalobci doručen dne 10. 8. 2004, kasační stížnost byla podána osobně u Krajského soudu v Praze 24. 8. 2004. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Jako důvody kasační stížnosti stěžovatel uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel ve své poměrně rozsáhlé kasační stížnosti opakuje důvody, s odkazem na nepříznivou situaci v zemi jeho posledního trvalého pobytu, kde probíhá ozbrojený konflikt, které ho vedly k opuštění vlasti, s tím, že má strach o svůj život i život své rodiny. Poukazuje na útoky izraelských vojáků proti příslušníkům palestinské národnosti, resp. vyznavačům muslimského náboženství. On sám je palestinské národnosti a muslimského vyznání, a proto má důvodné obavy o svůj život. Má za to, že útoky izraelských vojáků naplňují znaky pronásledování ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5 zákona o azylu. Stěžovatel vytýká krajskému soudu nesprávné posouzení právní otázky, zda žalobce splňuje zákonné důvody pro udělení azylu. Rovněž vytýká jak správnímu orgánu, tak i krajskému soudu nesprávné posouzení otázky, zda se na cizince vztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Stěžovatel má za to, že důvody, které ho vedly k odchodu z vlasti a podání žádosti o azyl v České republice, jsou důvody dostatečnými pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, a že se na něho vztahuje překážka vycestování podle § 91 citovaného zákona.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Praze. Uvádí, že jak rozhodnutí správního orgánu, tak i rozhodnutí krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy, a dále odkazuje na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněné ve správním řízení. Kasační stížnost považuje za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí. Stejně tak neshledává důvody k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel výslovně uplatnil stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen. Podle § 103 odst. 1 písm. b) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spise obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Podle § 103 odst. 1 písm. d) lze kasační stížnost podat z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že krajský soud při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Praze a shodně s tímto soudem má za to, že stěžovatelem uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak krajský soud právní otázku v předcházejícím řízení posoudil správně. S ohledem na uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Krajský soud v Praze správně usoudil a rozhodl, že stěžovatel nemá nárok na udělení azylu podle § 12 ani podle § 14 zákona o azylu, a že se na něho nevztahuje překážka vycestování podle § 91 citovaného zákona. S námitkami stěžovatele se Krajský soud v Praze náležitým a vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal.

Ostatně stěžovatelem uváděné důvody, tedy válka v zemi původu a všechny průvodní jevy s ní spojené, a dále strach o vlastní život, který je důsledkem obecné situace na územích spravovaných palestinskou samosprávou, není důvodem, který je podřaditelný pod ustanovení zákona o azylu, neboť uváděné problémy nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy jeho rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině, či zastávanými politickými názory. Stěžovatel v zemi původu nebyl pronásledován

z důvodů uvedených v ustanovení § 12 zákona o azylu a není naplněn definiční znak pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 6 zákona (stěžovatelem byl nesprávně uveden v kasační stížnosti odkaz na § 2 odst. 5, ale z obsahu vyjádření je zřejmé, že námitka směřuje do obsahu shora citovaného ust. § 2 odst. 6 zákona). Obecný odkaz na situaci na územích spravovaných palestinskou samosprávou, z čehož pramení strach o vlastní život stěžovatele, bez jakékoliv bližší specifikace, je irelevantní, neboť osoby žijící na tomto území jsou ale postiženy v důsledku bojů ve stejné míře v dané oblasti, ve které konflikt probíhá, a proto nelze hovořit o pronásledování konkrétní osoby z důvodů uvedených v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Uváděné skutečnosti nejsou důvodem pro udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu. Na žadatele se v tomto případě nevztahuje ani překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se Krajský soud v Praze napadeným rozsudkem nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Krajský soud nepochybil, jestliže považoval rozhodnutí žalovaného za zákonné a neshledal na něm vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Rovněž Nejvyšší správní soud v daném případě neshledal naplnění namítaného důvodu kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť – jak vyplývá ze shora uvedeného – v souzené věci nebyly shledány tvrzené vady řízení před krajským soudem.

Žalovaný správní orgán i Krajský soud v Praze postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelem neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. září 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu